

Kaukana avara maailma

Usein sanotaan, että suomalaisilla on heikko kansallinen itsetunto. Emme osaa iloita omista vahvuksistamme. Pidämme ulkomaista aina automaattisesti parempana.

Kumma kyllä tämä ei päde suomalaiseen sarjakuvakenttään. Suomessa vallitsee outo itseyytyväisyys. Julkaisujen tasoa ei kyseenalaisteta edes baarikeskusteluissa. Ruotsalaiselle sarjakuvalle nauretaan avoimesti (yleensä syystäkin), mutta malkaa ei nähdä omassa silmässä. Pikkuhauska ja melkein-syvällinen tuntuvat riittävän.

Monelle tekisi terää käydä vaikkapa kerran elämässä Angoulémessa. Ranskassa ilmestyy vuosittain yli 4 000 uutuuksialbumia. Niistä visuaalisesti huumauttavia on ainakin sata. Tarinaltaan erityisen hienoja lienee parikymmentä. Vuodessa.

Kuinka monta tasokasta ranskalaista sarjakuvaa suomennetaan vuosittain? Jopa kaksi?

Kyse ei ole vain suomalaisten kielitaidottomuudesta ja Amerikan palvonnasta. Käännös-sarjakuvan tila on kauttaaltaan kehno. Uutuuk-sien suomentaminen on huomattavan sattumanvaraista myös japanilaisen ja amerikkalaisen sarjakuvan suhteen.

Varsinkin uusien, lajin kehityksen kannalta olennaisten piirtäjien tuominen Suomeen olisi välttämätöntä. Miten kehittyä, jos ei lue jotain niin hyvää tai erikoista, että se kääntää mielen solmuun ja saa sen jälkeen joko lukemaan tai tekemään lisää?

Uskon vakaasti, että esimerkiksi David B:n *L'Ascension du Haut-Malin* (*Epileptic* näin meidän suomalaisten kesken), Fabrice Neaud'n *Jour-*

nalin, Killofferin *676 apparitions de Killofferin*, Debbie Drechslerin *Daddy's Girlin* tai Lynda Barryn *What It Isin* suomentaminen olisi avannut meikäläisten piirtäjien silmiä. Tuostakin voi kertoa, noinkin voi tarinan rakentaa!

Mitkä kustantajat meillä ylipäänsä tuovat uusia eurooppalaisia tai amerikkalaisia nimiä Suomeen? WSOY. Yrittää sentään, mutta julkaisujen tasosta ja merkittävydestä voi keskustella. Arktinen Banaani? Kerran kolmessa vuodessa ei riitä. Egmont. Kerran kolmessa vuodessa ei riitä. Jalava? Sori, meni alatyylin puolelle.

Viime vuosien yllättäjä käännösrintamalla on ollut Jelle Hugaertsin ja Tommi Musturin Huuda Huuda. Kustantamo on julkaissut Olivier Schrauwenin *Poika kullan*, Florent Ruppertin ja Jeromè Mulot'n *Apinatarhan* ja *Uhkapeliä* ja Joann Sfarin *Pascinin*. Tässä kuussa ilmestyy Gary Panterin *Jimbon Jumalainen Näytelmä*. Varsinkin Panterin julkaiseminen suomeksi on jumalaisen mieli-puolinen teko.

Mutta jo William Blake tiesi, että vain liikaa on tarpeeksi – tai edes vähän enemmän kuin vähän. Tähän maahan ei kaivata lisää mitään-sanomattomuutta vaan järjettömyyttä.

Jalavan ensimmäinen Crazy Kat -kokoelma vuonna 1983. Suuren Kurpitsan Pirinen ja *Myrsky hiekkalaatikossa* vuonna 1986. Hulluutta. Kaunista hulluutta.

Arvostan yli kaiken sitä, kun ihmiset tekevät asioita siksi, että ne on tehtävä. Mieluummin tietysti toisten rahoilla. ●

VILLE HÄNNINEN TIETÄÄ, ETTÄ MITÄÄN EI SAA MUKAANSA, MUTTA SILTI OLSI MUKAVAA, JOS TUHKAUKSEN YHTEYDESSÄ POLTETTAISIIN MYÖS JOKUNEN KARVIS-KOKOELMA.

JAAKKO SEPPÄNEN